

Σχέδιο φ-Ηλίας!

17^ο Δημοτικό σχολείο Αργινίου

Ε1' τάξη
2022

Ήταν μια μέρα όπως όλες οι άλλες... Ο Ηλίας σηκώθηκε χαρούμενος από το κρεβάτι του, έφαγε με όρεξη το πρωινό του και αφού ετοιμάστηκε έφυγε γεμάτος ενθουσιασμό για το σχολείο. Όπως κάθε μέρα, έτσι και σήμερα θα τον αφήναν οι γονείς του στο σχολείο με το αυτοκίνητό τους και έπειτα θα πήγαιναν στις δουλειές τους. Τίποτε δεν προμήνυε όσα θα ακολουθούσαν...

Το αυτοκίνητο των γονιών του Ηλία σταμάτησε μπροστά από το 176^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών. Η πόρτα άνοιξε με δυσκολία και ένα παιδί με πολύ πολύ αργές κινήσεις άρχισε να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο. Ήταν τόσο αργές οι κινήσεις του που θα έλεγες ότι το αμάξι που τον μετέφερε στο σχολείο είναι χελώνα

(σκαραβαίος) και τον κόλλησε «αργαμάρα». Η «αργαμάρα» στον παιδικό κόσμο του Ηλία ήταν ένα χαρακτηριστικό της ψυχολογικής του κατάστασης. Όταν βαριόταν να κάνει κάτι ή στεναχωριόταν πολύ με μια κατάσταση, τον έπιανε «αργαμάρα». Βασικά, μερικές φορές η «αργαμάρα» ήταν κολλητική και αν την είχε κάποιος, τη μετέδιδε πολύ εύκολα και στην παρέα της τάξης. Είχαν δημιουργήσει μαζί αυτή τη λέξη για να συνεννοούνται μεταξύ τους και να ξέρουν κάθε φορά από τι «πάσχουν».

-Έλα Ηλία, θα αργήσεις για την πρώτη ώρα, είπε ο μπαμπάς του την ώρα που πάρκαρε το αυτοκίνητο έξω από το σχολείο.

-Κατέβα βρε Ηλία μου, δεν ακούς τον μπαμπά; συμπλήρωσε η μαμά του. Θα πας στο σχολείο και το μεσημέρι θα σου έχω έτοιμο το αγαπημένο σου φαγητό. Μια πεντανόστιμη, λαχταριστή μακαρονάδα με κιμά!

Ο Ηλίας ούτε που αντέδρασε στο άκουσμα του αγαπημένου του φαγητού. Οι γονείς του κοιτάχτηκαν απορημένοι μεταξύ τους. Διακρίνονταν στο βλέμμα τους έντονα η ανησυχία. Αφού κατέβηκε από το αυτοκίνητο, έσερνε την τσάντα του με αργούς βηματισμούς. Ούτε καν σκέφτηκε να αποχαιρετήσει τους γονείς του. Άλλος Ηλίας ξύπνησε και μπήκε στο αυτοκίνητο, άλλος Ηλίας κατέβηκε για το σχολείο. Μα τι συνέβη καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής;

Καθώς περνούσε την είσοδο του σχολείου με σκυφτό το κεφάλι, έπεσε πάνω στον Θανάση, τον κολλητό του.

-«Έι φιλαράκι! Σιγά! Δε με είδες; Ολόκληρος Θανάσης εδώ!»

Ο Ηλίας δεν έδωσε καμιά σημασία στον κολλητό του και συνέχισε να προχωρά, όταν αυτός τον ξανασταματά και συνεχίζει:

-«Όπα, όπα... Τι έπαθες εσύ; Τι μούτρα είναι αυτά;».

Ο Ηλίας, βαριεστημένος, ανασηκώνει το σκυφτό του κεφάλι και χωρίς καμιά διάθεση του απαντά:

-«Άσε με βρε Θανάση κι εσύ! Αυτά τα μούτρα βρήκα, αυτά φόρεσα σήμερα. Σε πειράζει;»

Ο Ηλίας συνέχισε να βαδίζει προς την τάξη του δίχως όρεξη. Ο Θανάσης παραξενεύτηκε με την απάντηση του Ηλία. Δεν τον είχε ακούσει ποτέ ξανά να μιλάει έτσι.

Ο Ηλίας είναι η ψυχή της παρέας συνήθως. Έχει πολύ χιούμορ, αγαπάει πολύ τους φίλους του και πάντα είναι χαμογελαστός.

«Θα τον έπιασε αργαμάρα μάλλον σήμερα» σκέφτηκε ο Θανάσης. «Αλλά και πάλι», συνέχισε, «η αργαμάρα δεν επιτρέπεται στο σχολείο πέραν της Δευτέρας γιατί περνάμε ωραία

τις υπόλοιπες μέρες της σχολικής εβδομάδας. Μόνο τις Δευτέρες επιτρέπεται στο σχολείο και σήμερα είναι Πέμπτη» μονολόγησε.

Ο Θανάσης ειδοποίησε και ενημέρωσε την υπόλοιπη παρέα για την αργαμάρα του Ηλία. «Τι να συνέβη άραγε στη διαδρομή για το σχολείο;» αναρωτήθηκαν όλοι οι φίλοι του.

Καθώς έφτανε το μεσημέρι, ο Ηλίας ήταν αφηρημένος και δε συμμετείχε σε καμιά δραστηριότητα ούτε εντός αλλά ούτε κι εκτός της τάξης. Σκόρπιες σκέψεις και λέξεις γύριζαν μέσα στο μυαλό του και επιβάρυναν την ήδη επιβαρυσμένη κατάσταση της αργαμάρας του. Όχι όμως οποιεσδήποτε. Ήταν πολύ συγκεκριμένες. Είχαν καρφωθεί στο μυαλό του έντονα τα λόγια των γονιών του.. κι αυτά τα λόγια ήταν σαν καρφιά που στο άκουσμά τους, ο Ηλίας πονούσε πολύ λες και του τρυπούσαν την καρδιά.

«Ηλία, θα χρειαστεί να μετακομίσουμε σε μια άλλη πόλη γιατί ο μπαμπάς κι εγώ θα αναγκαστούμε να δουλεύουμε εκεί» ήταν τα λόγια της μαμάς του, το πρωί στο αυτοκίνητο. Αυτό το «εκεί» ακουγόταν στο μυαλό του σε μόνιμη επανάληψη. «Εκεί, εκείί, εκείίί.....».

-«Ακούς εκεί», φώναξε και σηκώθηκε απότομα πάνω. Ήταν η ώρα του διαλείμματος.

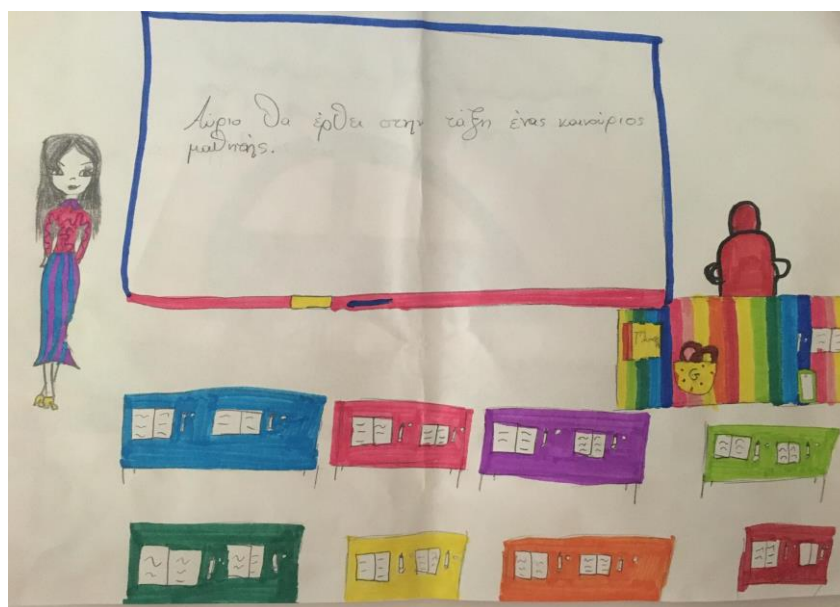
-«Μα τι συμβαίνει σήμερα Ηλία;» τον ρώτησε η Μαρίνα απορημένη. «Μίλησέ μας, ανησυχούμε για σένα. Σε βλέπουμε αναστατωμένο από το πρωί που πάτησες το πόδι σου στο σχολείο και δεν ξέρουμε τι σου συμβαίνει! Δεν καταλαβαίνεις ότι έχουμε μπει όλοι σε σκέψεις;» συνέχισε χωρίς να παίρνει ανάσα.

-«Καλά! Θα σας πω!» απάντησε δίχως να μπορεί να κάνει αλλιώς. «Οι γονείς μου καθώς ερχόμασταν στο σχολείο μου

ανακοίνωσαν ότι πρέπει να μετακομίσουμε σε μια άλλη πόλη γιατί από εδώ και πέρα θα πρέπει να δουλεύουν εκεί...». Τελειώνοντας τη φράση του, ξαφνικά, τον έπιασαν τα κλάματα και οι φίλοι του δεν ήξεραν πώς να τον παρηγορήσουν, πώς να παρηγορήσουν και τους εαυτούς τους ακόμη. Στεναχωρήθηκαν όλοι πολύ. Τους έπιασε όλους αργαμάρα και ας ήταν Πέμπτη.

Μια εβδομάδα αργότερα, στο ίδιο διάλειμμα, στο ίδιο σημείο ο Ηλίας αποχαιρέτησε τους φίλους του με βαριά καρδιά και με περισσή αργαμάρα, έφυγε τρέχοντας μέσα σε λυγμούς. Με κάθε βήμα του κυλούσαν και από πέντε δάκρυα από το κάθε μάτι. Δεξί βήμα - δεξί μάτι, αριστερό βήμα - αριστερό μάτι. Σκούπιζε τα δάκρυά του κι έτρεχε... έτρεχε για να μην τον δουν οι φίλοι του σε αυτό το χάλι, για να μη θυμούνται έτσι την τελευταία κοινή στιγμή τους...

Πέρασαν
κιάλας τρεις
μήνες από τη
μέρα που
μετακόμισε ο
Ηλίας για τη
νέα πόλη που
εργάζονταν οι
γονείς του.
Ήταν πλέον σε
καινούριο

περιβάλλον, σε νέο σχολείο, είχε μετατραπεί σε έναν άλλον, εντελώς διαφορετικό, Ηλία. Μη φανταστείτε ότι είχε γίνει ένας πιο αστειός και χαρούμενος Ηλίας. Το αντίθετο.. μεταμορφώθηκε

σε έναν Ηλία με μεγαλύτερη αργαμάρια και με αστείο θυμό. Ήταν αγνώριστος πλέον...

Οι γονείς του είχαν πικραθεί τόσο πολύ με την αντίδραση του Ηλία και την άρνησή του να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα. Ένιωθαν τύψεις και δεν ήξεραν πως να διαχειριστούν την πρωτόγνωρη αυτή κατάσταση, αφού μάλιστα, τα τηλέφωνα που δέχονταν από τη διεύθυνση του σχολείου όλο και πύκνωναν, τα παράπονα ήταν όλο και πιο συχνά από τους δασκάλους του και η στεναχώρια τους όλο και μεγάλωνε.

Ο Ηλίας, και φυσικά έκανε νέους φίλους στο νέο του σχολείο και συμμετείχε και σε παρέες. Όμως τώρα δεν

ήταν η ψυχή της παρέας, αλλά η πηγή της αργαμάριας.

Μέσα στη σχολική αίθουσα δημιουργούσε εντάσεις, προσπαθούσε να «χαλάσει» το μάθημα, στα διαλείμματα έμπλεκε σε καβγάδες και το περίεργο ήταν ότι ακόμη και με τα παιδιά που επέλεξε να κάνει παρέα τσακωνόταν συχνά.

Στην καινούρια παρέα του ήταν ο Διονύσης, η Ειρήνη και η Χριστίνα. Τα παιδιά αυτά ήταν αχώριστοι φίλοι από το νηπιαγωγείο μέχρι τώρα, που πήγαιναν στην Ε' δημοτικού. Δεν ήταν εύκολο και γι' αυτούς να προσθέσουν στο παρεάκι τους τον «νέο». Πόσο μάλλον όταν αυτός ο «νέος συμμαθητής» δημιουργούσε διαρκώς εντάσεις.

Ο Διονύσης δεν τα πήγαινε πολύ καλά με τον Ηλία γιατί κατά βάθος τον ζήλευε. Φοβόταν ότι θα γίνει αυτός ο αρχηγός της ομάδας. Πού να ήξερε όμως ότι αυτό δεν απασχολούσε καθόλου τον Ηλία; Ούτε καν του περνούσε από το μυαλό. Ο Ηλίας βαθιά μέσα του ήταν ο παλιός εαυτός του. Επειδή όμως πληγώθηκε από τις απότομες αλλαγές στη ζωή του, δεν μπορούσε να διαχειριστεί τα έντονα συναισθήματά του και για τον λόγο αυτό αντιδρούσε έτσι και η συμπεριφορά ήταν ανάλογη των αρνητικών συναισθημάτων του.

Η Ειρήνη, από την άλλη, χάρηκε που μεγάλωσε η παρέα τους και δεν είχε κανένα πρόβλημα με τον Ηλία. Ίσα ίσα που καθόταν πολλές φορές και τον ρωτούσε αν η αργαμάρρα του σήμερα ήταν πάνω από τη μέση της κλίμακας ή κάτω από αυτήν για να του φτιάξει λίγο τη διάθεση κάνοντάς του καμιά πλάκα.

Και φτάσαμε στην Χριστίνα, την ντροπαλή της συντροφιάς. Χάρηκε που γνώρισε τον Ηλία και που μπήκε στην παρέα, αλλά δεν το έδειχνε και πολύ. Ήταν «χαμηλών τόνων». Αφού τα παιδιά κάποιες φορές τη φώναζαν Χριστινά... «της χαμήλωναν τον τόνο» δηλαδή. Δεν την ενδιέφερε όμως τι πίστευαν οι άλλοι, αφού γνώριζε ότι εφόσον ήταν ο εαυτός της και δεν έδινε δικαιώματα, τότε όλα καλά. Και επειδή ήταν συνειδητοποιημένη με διάφορες συνθήκες που επικρατούσαν γύρω της, πίστευε ακλόνητα πως δεν υπάρχουν κακοπροαίρετα παιδιά, αλλά ταλαιπωρημένα παιδιά που βιώνουν καταστάσεις, οι οποίες τα προβληματίζουν, συνάμα τα δυσκολεύουν κιόλας, συνεπώς εκείνα αντιδρούν με περίεργο τρόπο. Είχε σκοπό να «επαναφέρει» τον Ηλία, όπως έλεγε. Έτσι λοιπόν, με τους άλλους δυο της παρέας κατέστρωσαν το σχέδιο φ-Ηλίας!

Σε πρώτη φάση, έπρεπε να βρουν τα τηλέφωνα των παλιών συμμαθητών του σχολείου που πήγαινε ο Ηλίας στην Αθήνα και να επικοινωνήσουν μαζί τους. Απλόχερη βοήθεια στην κίνηση αυτή προσέφερε και η δασκάλα της τάξης τους. Είχε καταλάβει ότι ο Ηλίας έχει χρυσή καρδιά και ότι τα μάτια του ήταν λυπημένα από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε μέσα στην αίθουσα. Ήξερε ότι κάτι τον βασάνιζε.

-«Οι μεγάλες και απότομες αλλαγές στη ζωή ενός ανθρώπου μπορεί να επιφέρουν ακόμα πιο τεράστιες και απότομες αλλαγές στον χαρακτήρα του», είπε στα παιδιά που ανησυχούσαν τόσο για τον Ηλία.

Τελικά, οι παλιοί και οι νέοι φίλοι, οι γονείς και οι δάσκαλοι του Ηλία ήρθαν σε επαφή για να καταφέρουν να τον συνεφέρουν! Θα ήταν ένας δύσκολος αγώνας!

Όλες οι μάχες είναι δύσκολες. Το πιο εύκολο είναι να βάλεις μια «ταμπέλα» στον άλλο και να τον χαρακτηρίσεις. Το πιο δύσκολο... είναι να βρεις την αιτία που του προκαλεί μια τέτοια δυστυχία και να την ξεριζώσεις μια για πάντα.

Όλοι κινήθηκαν σα μια γροθιά. Τους ένωνε το πείσμα τους και η επιμονή τους να δουν τον Ηλία και πάλι χαρούμενο.

Δεν έπρεπε να καταλάβει το παραμικρό ο Ηλίας για αυτή τη μεγάλη συνάντηση. Έκαναν όλοι σα να μη συμβαίνει τίποτα. Ο Διονύσης τον πείραζε όπως πάντα, η Ειρήνη του θύμιζε το διαγώνισμα των Μαθηματικών και το διάβασμα που είχαν να ρίξουν, η Χριστίνα συνέχιζε να είναι Χριστινά, οι γονείς του πήγαν στη δουλειά κανονικά εκείνη την ημέρα και οι δάσκαλοί του έκαναν το μάθημά τους.

Το σχέδιο κυλούσε ρολόι! Περίφημα! Ο Ηλίας ήταν ακόμη στον κόσμο της αργαμάρας, της γκρίνιας και της ζαβολιάς! Τίποτα δεν είχε καταλάβει!

Όλοι είχαν αγαπήσει τον Ηλία, ακόμα και ο Διονύσης που έκανε να φτιάξει τη δική του «αργαμάρα» επειδή ζήλευε.

Εκείνη την ημέρα, όπως κάθε μέρα άλλωστε, ο Ηλίας περίμενε τους γονείς του να έρθουν να τον πάρουν. Όταν έφτασαν έξω από το σχολείο, του πρότειναν να πάνε κάπου έξω για φαγητό. Κάπου, όπου θα περνούσαν καλά! Ο Ηλίας δε φάνηκε να συγκινήθηκε και πολύ. Τους απάντησε ένα ξερό «καλά».

Φτάνοντας, παρκάρουν έξω από ένα εστιατόριο. Ο Ηλίας, όπως πάντα, άνοιξε πάλι με μεγάλη δυσκολία την πόρτα και με τις γνωστές κινήσεις αργαμάρας κατέβηκε και σχεδόν σύρθηκε μέσα στο εστιατόριο. Στο τραπέζι που έκλεισαν οι γονείς του, κάθονταν η Ειρήνη, η Χριστίνα και ο Διονύσης.

Ο Ηλίας φάνηκε προς στιγμήν έκπληκτος αλλά και κάπως ανακουφισμένος καθότι δε θα έπαιρνε το βαρετό μεσημεριανό του γεύμα μόνο με τους γονείς του αλλά και με τους φίλους του σχολείου του. Ένα μικρό χαμόγελο ξεπρόβαλε στην άκρη των χειλιών του. Δεν έπαψε ποτέ να αναγνωρίζει ότι τον νοιάζονται και τον συμπονούν οι νέοι του φίλοι, χωρίς όμως να λησμονεί και το πόσο διασκέδαζε με τους παλιούς του συμμαθητές. Αυτό τον κρατούσε πίσω και δεν τον άφηνε ελεύθερο να ζήσει ξέγνοιαστος όπως παλιά.

Αν και δεν έδειχνε τη χαρά και την ανακούφισή του, κάθισε με δισταγμό μαζί τους στο τραπέζι και άρχισαν να μιλούν. Ο Διονύσης τους διέκοψε και τους πρότεινε να παραγγείλουν αμέσως γιατί πεινούσε πολύ.

-«Θα φωνάξω τον σερβιτόρο για να παραγγείλουμε. Πρέπει να έρθει αμέσως» είπε! «Θέλω να φάω τώρα» συνέχισε με το γνωστό επιτακτικό του ύφος.

-«Ωχ, κι εσύ βρε Διονύση...» τον σταμάτησε ενοχλημένος ο Ηλίας. «Σιγά! Πώς κάνεις έτσι; Θα φάμε. Αργά φίλε μου.. αργά..» έσυρε τον τόνο της φωνής του. «Άντε, φώναξέ τον να έρθει. Έτσι κι αλλιώς, εγώ δεν πεινάω και πολύ», πρόσθεσε.

-«Σερβιτόρε, κύριε σερβιτόρεεεε!» φώναξαν με πολύ περίεργο ύφος τα κορίτσια.

Και τότε συνέβη το αναπάντεχο, το απρόσμενο, αυτό που δε φανταζόταν σε καμιά περίπτωση ο Ηλίας. Ο Θανάσης φανερά συγκινημένος που ξανασυναντά μετά από τόσο καιρό τον φίλο του ξεπροβάλλει πίσω από τη ρεσεψιόν του εστιατορίου, κρατώντας έναν ξύλινο ορθογώνιο δίσκο και πλησιάζει στο τραπέζι του Ηλία.

-«Παρακαλώ, τι θα πάρετε;» ρωτάει αστειευόμενος. Ο Ηλίας γούρλωσε τα μάτια του. Πίσω από τον Θανάση εμφανίστηκαν μεμιάς όλοι οι παλιοί του φίλοι. Δεν ήξερε τι να κάνει! Τινάχτηκε πάνω λες και τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα και έτρεξε προς τη μεριά τους, φωνάζοντας, γελώντας και κλαίγοντας μαζί, δίχως ίχνος αργαμάρας να τον περιπαίζει! Έπεσε στην αγκαλιά των φίλων του και δεν ξεκόλλούσε!

Ήταν η τελευταία φορά που ο Ηλίας αισθανόταν αργαμάρα! Βρήκε τον παλιό καλό εαυτό του! Όλα τα παιδιά, παλιά και νέα έγιναν μια αγκαλιά, μια μεγάλη παρέα! Η ζήλια του Διονύση κατατροπώθηκε, ο τόνος της Χριστίνας ανέβηκε γιατί απέκτησε θάρρος και αυτοπεποίθηση, η αργαμάρα του Ηλία εξαφανίστηκε μια για πάντα και εννοείται πως εκείνη τη μέρα, μετά από πάρα πολύ καιρό, παρήγγειλε για φαγητό, μακαρόνια με κιμά.

Οι γονείς του ήταν τόσο ευτυχισμένοι που έβλεπαν το παιδί τους και πάλι χαρούμενο και δραστήριο. Συνεχάρησαν τους δασκάλους του που συνέδραμαν σε όλη αυτή την επιτυχημένη προσπάθεια επανένωσης της παρέας.

Γι' αυτό λοιπόν, μικροί και μεγάλοι να ξέρετε ότι πάντα πίσω από κάθε αντίδραση κρύβεται ένα συναίσθημα. Όταν το αναγνωρίσουμε και το διαχειριστούμε ανάλογα, όλα λύνονται... Ακόμα και η συνεχόμενη, ενοχλητική και επίμονη αργαμάρα!

Ας βελτιώσουμε τις σχέσεις με τους άλλους.

- -

**Πάντως δεν έχω την αξίωση να είμαι
ο πρώτος, ο δεύτερος ή ο τρίτος
στη λίστα σου.**

- -

**Μου αρκεί που με θέλεις για φίλο.
Ευχαριστώ που είμαι.**

(Χόρχε Λουίς Μπόρχες, Ποίημα στους φίλους)

Έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...